



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεῦομεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννιάκονα κι' ἕνα
κι' ὄλο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ἰ μ ὄ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α καὶ σ τ ῶ χ ἔ ρ ι .

*

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσιλεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμῆου» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσφραγκα, κι' ὄποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τουντιου Δευτέρα
καὶ βροχὴ κάθε μέρα.

Πούντος ἑπτακόσα πέντε καὶ τριάντα.
γιὰ γαλόγια νέα, κεντρικὸ, νταγιάντα.

Τὸν Πατριάρχην προσκυνῶ καὶ ταπεινῶ τὸν προσφώνῶ.

'Στοῦ Χρυσοστόμου τὸ Θρονὶ κυτῶ τὸν ἐρημίτη.
τὸν τρίτο τὸν Ἰωακείμ καὶ τὸν Ἀγιοσεβίτη.
ποῦχει γιὰ πατερῖστα του τοῦ κόσμου τὴν ἀγάπην
κι' ἀκουμπιστὸς ἀπάνω της δὲν σκιάζεται Σατράπην.

Βουδὸ τὸ Γένος κι' ἄψυχο πατεῖ τὰ στέφανά του,
τώρα δὲν χύνουν εὐωδιαὶς τὰ μοσχολίβανά του,
σκόρπια τὰ θυμιατήρια του, σβύσμεναις ἢ λαμπάδες,
σχισμένα ράσσα γύρω του, λαγόκαρδοι παππάδες.

Λασπόνονται τρισάγια κι' αἰώνων θησαυροί,
τὸν λαμπερὸ τοῦ τὸ σταυρὸ τὸν πολεμοῖν σταυροί,
καὶ μὲς 'στὴν Ἐκκλησίᾳ του, ποῦ θλιθερὰ σημαίνει,
μὲ τὸ Χριστὸ τις κάθεται μιὰ Παναγιὰ θλιμμένη.

Μ' ἕνα γλῶκσιθυρίσμα φωνῆς παρηγορήτρας
ἄς σκορπισθοῦν σκοτάδια,
πόθοι χρυσοὶ ποῦ σβύσανε νὰ γίνουεν τῆς μίτρας
πολύτιμα πετράδια.

Κάθισε πάλι 'στὸ Θρονί, καλόγερε μεγάλη,
καὶ κάνε το χρυσόκτινη τὴ λάμπη του νὰ χύνη,
κι' ἐλπίδων μοσχολίβαν' στὰ θυμιατήρια βάλε,
μὲ τὸν καπνὸ τῆς εὐωδιαὶς νὰ φερωθοῦν κι' ἐκεῖνοι,
ποῦ καὶ 'στὸ ψυχομάχημα τῶν πόθων τραγοῦδανε:
ἐπάλι μὲ χρόνια, μὲ καιροὺς πάλι δικά μας θάναι..

